

**“La vida als terrats”**  
**del llibre *100 contes morals***

**Joan Barril**

L'empat estava trigant massa a desfer-se. Jugaven bé, és veritat. Però no hi havia manera de fer gol. L'Eladi, assegut a la butaca de casa seva, anava deixant la catifa plena de crispetes i els cendrers plens de burilles a mig consumir. Entre “ais” i “uis” anaven passant els lentíssims quaranta-cinc minuts de la primera part quan, de sobte, l'àrbitre va xiular una falta a favor i el davanter va prendre impuls. Allò havia de ser gol.

De cop la pantalla va emmudir i només va oferir un estrany llampurneig de blancs, negres i grisos. Just en aquell moment. La tecnologia era més imperfecta que els arbitratges. L'Eladi va donar quatre cops al televisor, connectà i desconnectà els endolls i, finalment, va decidir pujar al terrat per revisar l'antena parabòlica. En els quinze minuts del descans en tindria prou. Suat i excitat, va pujar les escales ràpidament fins a arribar al terrat. De sobte, un estrany silenci el va acollir. El terrat era fosc però la claror de la celístia del capvespre encara feia unes mínimes ombres a terra. No recordava quina de les moltes parabòliques era la seva. La imaginava groga, però en aquella precària llum de cendra els colors eren els mateixos. Hauria d'haver pujat amb una llanterna, però ara no tenia temps de tornar a baixar i tornar a pujar. Li va semblar veure entre la foscor el raig tremolós d'un llum. Se sentien veus a un extrem del terrat, unes veus fluixes i de tant en tant una rialla. Li van donar una empenta per darrere. Es va espantar. “No s'espanti, home, passi i sigui amb nosaltres.” “Qui són vostès? Què hi fan aquí?” “Som aquells a qui vostè busca. Som els antenistes.”

(p.70)